

Som dere hører er jeg verken født eller oppvokst i Norge. Jeg kom for første gang til Norge for 30 år siden. Da gikk jeg med min bror over Finnmarksvidda, fra Alta til Karasjøk. Den nesten endeløse himmelen, det nesten endeløse, lite berørte landskapet etterlot et dypt inntrykk. En slik ro hadde jeg ikke opplevd før.

Jeg tenkte: Norge var et land som jeg kunne elske.

For 25 år siden begynte jeg en ettårig fottur Norge på langs. Jeg skulle gå i alle årstider, skulle leve i telt. Kort sagt: mest mulig naturopplevelse. Da jeg endelig etter 12 måneder kom til Kirkenes tenkte jeg:

Ja, jeg elsker dette landet. Her vil jeg bo.

For 20 år hadde jeg en ide, om å kunne leve av å jobbe som guide, kunne leve av å organisere sledeturer til fjells. Jeg og min daværende samboer gikk til ordføreren som den gangen het Bjørn Espenes. Fra han og fra hele kommunen fikk vi støtte fra første stund. Samboeren fikk umiddelbart jobb i kommunen.

Da tenkte jeg: Ja, jeg elsker dette landet.

På Innset fikk vi leie Indsethgården. Fra familien Indseth ble vi møtt med veldig åpne armer. Dem hjalp oss i veldig mange retninger og dem viste en utrolig tålmodighet og toleranse. Uten dem ville vi aldri ha lyktes.

Da tenkte jeg: Ja, jeg elsker dette landet.

Så bygde vi opp Huskyfarmen. Her fikk vi igjen en utrolig støtte. Om det var Kommunen, statens utviklingsfond – som det het den gangen – eller banken: Alle trodde på ideen, alle støttet oss. Og selv om vi møtte motgang, møtte vi samtidig en enda større støtte, som avgjørende hjalp til å overvinde motgangen.

Da tenkte jeg: Ja, jeg elsker dette landet.

For noen år siden mottok vi et fosterbarn. På barne- og ungdomsskolen hadde hun det i blandt vanskelig - og skolen hadde det vanskelig med hun. Men fra første stund kjente vi at alle involverte viste en utrolig energi for å løse problemene. Og senere, da problemene forverret seg fikk vi erfare det samme fra barnevernet. Alle viste et oppløftende engasjement. Om det var lærerne, skoleledelsen, eller de som jobber i barnevernet. Vi følte at her i Norge ta man vare på alle – uansett hvem det er. Alle er like viktig.

Da tenkte jeg: Ja, jeg elsker dette landet.

Kanskje når man kommer utenfra, så er det enklere å se det som er godt. Kanskje har man en bedre evne til å sammenligne.

Selvfølgelig er ikke alt gull som glinser. Selv i dette samfunnet finnes det mange ting som kan og må forbedres. Et samfunn uten forandring er død.

Men sammenlignet med andre land ser jeg også her, at man i Norge har både vilje og evne til å forandre, til å reformere.

Det eneste som jeg ikke fordra er den sytingen at i utlandet er alt bedre: Matvareprisene er lavere, veiene er bedre, helsevesen er sunnere og kanskje skinner solen varmere.

Men det hjelper ikke å plukke ut rosinene. Senest med et helhetlig syn bli det åpenbart at vi har det veldig godt i Norge.

Når man mener at staten gir for lite så kan man spørre som Kennedy: Og hva ha du gjort for staten?

Jeg vil takke alle dere for dette samfunnet.